

Polyester

Stilbild ur filmen *Mon oncle*
(Jacques Tati, 1958).

”Det är komplicerat” är min relationsstatus när det gäller mångtjusaren polyester, och för någon vecka sedan föll även jag för smickret i en svag stund. Jag köpte en jacka enbart i polyester. På loppis, ska sägas. Biker-modell, militärgrön fuskmocka med foder som bullar upp på breda slag. Den kommer knappt värma mig och när jag förhoppningsfullt för handen till dess yta är det som att smeka en sträv tunga. Den är statistiskt oskön men den ser ut exakt som jag vill!

Polyester är nonchalant. Den finns överallt och den hänler. Den nästlar sig in i höstens ullmys och har börjat konkurrera med syntetsystem lycra i sommarbad-dräkten. Den ställer sig i mikrofiberteknologins tjänst och smörar för otaliga hälsotrender. Den grinar åt dig i joggingspåret och krämar sig utmed glitterhöfterna på discodansgolven. Näst efter girl next door-bomullen är det den vanligaste textilfibern, billig och motbjudande flexibel. Vad vore en mindre bemedlad humanists garderob utan denna fjäskare!?

Polyester har till och med lyckats övervinna sig själv. Den återvinns! Den utger sig för att vara reko, och är, likt självgodas narcissister, riktigt charmig till en början. Den måste dock tas för vad den är – hal olja. Den kräver filter och måttlighet. Tillåt dig ärva den, köp den begagnad eller med reservation. Låt dig charmas en stund av fraset, skimret, det ultralätta, bulliga, gulliga för att sedan ge det vidare eller hyras ut. Finn dig i att den ligger med allt och alla. Härdplast, termoplast, polymer, esterplaster. En ögontjänare har många namn och erövringar. För tror ni inte att det är polyester som undertecknad iklär sig på fester!

SARA RÖNNQVIST

*Kortkritik uppläst på Kritikbyråns avslutningsfest den 1.10.2022.
Skriven med en nickning till Henry Parland.*

